

М а р а — Като си спомня — иде ми да хвана тая старуха, че — — Задъхана. Знаешъ ли, Йовке, че вчера, като прѣгледвахъ очитѣ му, забѣлѣзахъ на лѣвото око побѣляване!

Й о в к а — Съпнато. Що думашъ, Мара?

М а р а — Щомъ забѣлѣзахъ, казахъ на доктора.

Й о в к а — Прѣсича я. А той какво каза?

М а р а — Ако се спусне перде, каза, ще трѣбва операция.

Й о в к а — Сломена. Операция! — — Да ослѣпѣ! — И отъ прѣсиленъ трудъ! Става. Мизерно! Единъ хубавъ талантъ да зачасне! — — Ехъ, животъ, животъ! — — И майка му! Майка му! Ако не бѣше тоя секвестръ, щѣха да оздравеятъ очитѣ му. Азъ питахъ тогава доктора: той казваше че болестъта не е опасна. И сега! — — Мара, ний трѣбва да сторимъ всичко, но не бива да —

М а р а — Прѣсича я. Кажй Йовке срѣдство — нищо нѣма да пожая.

Йовка — За тия разкази ще получа около 300 лева, да сѣднемъ и да прѣведемъ единъ романъ отъ Бурже — все ще излѣзне нѣщо, за да се иде до Виена. Тамъ може би да се избѣгне влошаването,

М а р а — Щомъ пари ще паднатъ, готова съмъ де-нощно да работя!

Мълчание.

Й о в к а — Страшно ме изненада!

М а р а — Да страшно; нѣщо по силно бихъ казала!

Мълчание.

Й о в к а — Замислена. Какво може да направи единъ тягостенъ животъ и едно разочарование отъ себе!

V

Мара, Йовка и Жельо.

Ж е л ь о. — Похлопва.

М а р а. — Обръща се, недочула. Влезъ!